

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1088²

Κυρ. Πατέρων Δ' Οἰκ. Συν. (Μαθ. 5,14-19)
19 Ἰουλίου 2015 (2004)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Τὸ ἀλάτι τῆς γῆς

«Ὑμεῖς ἐστε τὸ ἅλας τῆς γῆς...» (Μαθ. 5,13)

Ὅσοι, ἀγαπητοί μου, ὅσοι ἐρχόμαστε στὴν ἔκκλησία φέρουμε τὸ ὄνομα Χριστιανός. Τί μεγάλος τίτλος, ἀλλὰ καὶ τί ὑποχρεώσεις δημιουργεῖ! Αὐτὰ ἀκριβῶς τονίζει τὸ ἱερό καὶ ἅγιο εὐαγγέλιο σήμερα. Εἶνε μιὰ περικοπὴ ἀπὸ τὴν Ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία. Ἐκεῖ ὁ Κύριος μᾶς λέει ποιά εἶνε τὰ προσόντα τοῦ ἀληθινοῦ Χριστιανοῦ. Καὶ σ' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν τὰ γνωρίσματα αὐτὰ ὁ Χριστὸς λέει: «Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Μαθ. 5,14), σεῖς εἶστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ἔτσι ἀρχίζει τὸ εὐαγγέλιο. Ἐνα στίχο πιὸ μπροστὰ ὁ Κύριος λέει ἕνα ἐπίσης σπουδαῖο λόγο: «Ὑμεῖς ἐστε τὸ ἅλας τῆς γῆς...» (ἔ.ἀ. 5,13), σεῖς εἶστε τὸ ἀλάτι τῆς γῆς. Ἀφήνω τὸ φῶς καὶ παίρνω ὡς θέμα τὸ ἀλάτι. «Ὑμεῖς ἐστε τὸ ἅλας»· **σεῖς εἶστε τὸ ἀλάτι.**

***

Ἐπάρχει, ἀγαπητοί μου, τίποτε πιὸ χρήσιμο ἀπὸ τὸ ἀλάτι; Τὸ ἀλάτι εἶνε στὸ πιάτο καὶ τοῦ φτωχοῦ καὶ τοῦ βασιλιᾶ. Τὸ ἀλάτι εἶνε κάτι **ἀπαραίτητο**. Εἶνε στοιχεῖο ἀναγκαῖο γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Μιὰ μικρὴ ποσότητα ἀλατιοῦ νοστιμίζει ὅλο τὸ φαγητό. Τὸ ἀλάτι ἔχει ἀκόμα τὴν ιδιότητα νὰ συντηρῆ, νὰ προλαμβάνη τὴ σήψη, τὴ σαπήλα, τὴν ἀποσύνθεσι τῶν τροφῶν. Ἐτσι πρέπει νὰ ἔνε κι ὁ Χριστιανὸς μέσα στὴν κοινωνία· τὸ ἀλάτι, τὸ ἀλάτι τὸ πνευματικό.

—Καὶ πῶς, **μὲ ποῖό τρόπο ὁ Χριστιανὸς θὰ γίνῃ τὸ ἀλάτι τῆς κοινωνίας;**

● Πρῶτον **μὲ τὰ λόγια** του, ποὺ πρέπει νὰ εἶνε προσεκτικά. Τὸ Ψαλτήρι λέει: «*Θοῦ, Κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί μου καὶ θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χεῖλή μου*» (Ψαλμ. 140,3)· βάλε, Κύριε, φρουρὰ στὸ στόμα μου καὶ πόρτα ἀσφαλείας γύρω ἀπὸ τὰ χεῖλή μου. Ὅλα τὰ σπίτια ἔχουν πόρτα· ἐμεῖς εἶμαστε χωρὶς «πόρτα», δὲν ἔχουμε δηλαδὴ καμμιά προσοχὴ στὰ λόγια μας. Καὶ ὅμως θὰ δώσουμε μεγάλο λόγο γι' αὐτά, γιὰ κάθε ψέμα ἢ κατάκρισι ἢ κολακεία ἢ ἀπρέπεια ἢ πονηρία. Ὁ Χριστιανὸς εἶνε ἀληθινός.

Εἶνε μαθητὴς Ἐκείνου ποὺ μπροστὰ στὸν Πιλάτο εἶπε: «*Ἐγὼ εἰς τοῦτο γεγέννημαι καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρῶσω τῇ ἀληθείᾳ*» (Ἰω. 18,37).

Ἡ ἀλήθεια βέβαια εἶνε πικρὴ. Ἄν ἔχετε κάποια πληγὴ καὶ ρίξετε ἐπάνω λάδι, θὰ αἰσθανθῆτε εὐχάριστα. Ἄν ὅμως ρίξετε —κ' εἶνε ἀνάγκη νὰ ρίξετε—, ἀλατάκι, τὸ ἀλάτι τσούζει. Ἐτσι εἶνε καὶ ἡ ἀλήθεια, ἡ ἀλήθεια τῶν προφητῶν καὶ τῶν κηρύκων. Ὁ λόγος τους δὲν εἶνε εὐχάριστος. Ἡ ἀλήθεια τσούζει, εἶνε πικρὴ: **ἀλλ' αὐτὴ σώζει.**

Σκεφθῆτε τὸν **προφήτη Ἡλία**. Τόλμησε κι ἀνέβηκε στὰ ἀνάκτορα καὶ λέει στὸ βασιλιᾶ καὶ στὴ βασίλισσα: Λίγες εἶνε οἱ μέρες σας, εἶστε βασιλεῖο ἀσεβείας καὶ παρανομίας... Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκεῖνη ζητοῦσαν νὰ τὸν συλλάβουν, καὶ ἔφευγε μέσ' στὶς σπηλιές. Σκεφθῆτε καὶ τὸν **Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο**, ποὺ ἀνέβηκε κι αὐτὸς γοργὸς στὰ ἀνάκτορα, βρῆκε ἐκεῖ τὸ παράνομο ζεῦγος τῶν αἰμομεικτῶν, ποὺ ζοῦσαν στὴ μοιχεία, καὶ λέει στὸν Ἡρώδη: «*Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου*» (Μάρκ. 6,18)· δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται, βασιλιᾶ, νὰ ζῆς παράνομα. Σκεφτῆτε τοὺς ἄλλους προφήτες, τὸν ἀπόστολο Παῦλο· σκεφτῆτε τὸν ἴδιο τὸ Χριστό, ποὺ ἐλάλησε τὴν ἀλήθεια καὶ σταυρώθηκε γι' αὐτήν.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε λόγος δριμύς, εἶνε σὰν τὸ ἀλάτι ποὺ πέφτει ἐπάνω στὶς πληγές καὶ κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ πονέσῃ. Μὰ αὐτὸς ὁ πόνος εἶνε πόνος σωτήριος· καὶ μακάριος ὁ ἄνθρωπος ποὺ αἰσθάνεται στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του τὴν σωτήρια αὐτὴ ἐνέργεια νὰ εἰσέρχεται καὶ νὰ τὸν **ἀπολυμαίνῃ** ἀπὸ κάθε κακία καὶ ἁμαρτία.

Ὁ Χριστιανὸς δὲν εἶνε κόλακας. Ὅχι. Θὰ πῆ τὴν ἀλήθεια. Ποῦ θὰ τὴν πῆ; Θὰ τὴν πῆ παντοῦ. Σ' αὐτὸν ποὺ τὸν βλέπει καὶ κυλιέται μέσα στὸ βόρβορο, θὰ τοῦ πῆ: «*Οὐκ ἔξεστί σοι...*», δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ κυλιέσαι σὰν τὸ κτῆ-

νος μέσ' στην ἀκαθαρσία. Σ' αὐτὸν ποὺ εἶνε κενόδοξος καὶ ὑπερήφανος καὶ νομίζει ὅτι θὰ φτάση τοὺς οὐρανοὺς καὶ τὰ ἄστρα, θὰ τοῦ πῆ: «*Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν*» (Παρ. 3,34· 1ακ. 4,6). Στὸν ἄλλον, ποὺ λατρεύει ὄχι τὸ Χριστὸ ἀλλὰ τὸ χρυσό, ποὺ ἔκανε τὸ χρῆμα θεὸ καὶ λατρεύει τὸ πορτοφόλι καὶ τὸ μπεζαχτᾶ καὶ δὲν ἔχει ἱερὸ καὶ ὄσιο, θὰ πῆ: Εἶσαι εἰδωλολάτρης, ἡ πλεονεξία εἶνε «*εἰδωλολατρία*» (Κολ. 3,5). Στὸν ἄλλον, ποὺ ἔχει διάφορα ἄλλα ἐλαττώματα, δὲν θὰ διστάσῃ ὁ Χριστιανὸς νὰ ὑπενθυμίσῃ τὴν ἀλήθεια. Ἔτσι, μὲ τὰ **λόγια του τὰ αὐστηρὰ ἀλλὰ ζωοποιά**, τὰ λόγια τῆς Γραφῆς, θὰ γίνῃ ἀλάτι μέσ' στὴν κοινωνία.

● Ἄλλὰ ὁ Χριστιανὸς δὲν εἶνε ἄλας πνευματικὸ μόνο μὲ τὰ λόγια του. Εἶνε καὶ **μὲ τὸ παράδειγμά** του. Ὁ τρόπος ποὺ ζῆ καὶ συμπεριφέρεται μέσα στὸ σπίτι του, στὸ γραφεῖο ἢ στὸ ἐργοστάσιο εἶνε φωτεινός. Καὶ ὁ τρόπος αὐτὸς κάνει τοὺς ἄλλους νὰ σκέπτονται, ὅτι παραπάνω ἀπὸ τὴ ματαία αὐτῆ ζωῆ τῶν αἰσθήσεων καὶ τῶν ἀπολαύσεων, ὑπάρχει ἕνας κόσμος ἀνώτερος, ἰδανικός, στὸν ὁποῖο τοὺς καλεῖ μὲ τὸ λόγο καὶ τὸ παράδειγμά του.

***

Χρειάζεται ἀλάτι. Ὑπάρχει ἀλάτι; Ὑπάρχει. **Ποιοὶ εἶνε ἀλάτι πνευματικὸ;**

● Ἀντέστε μέσα στὸ σπίτι ἐκεῖνο ποὺ πατέρας καὶ μάνα προσπαθοῦν νὰ ζοῦν καὶ νὰ μιλοῦν μὲ φόβο Θεοῦ. Ὑπάρχουν μέσ' στὴ σάπια κοινωνία τέτοιοι ἄνθρωποι, καὶ ἔτσι κρατιέται ἀκόμα ὁ κόσμος. Τέτοιοι **γονεῖς** προσέχουν καὶ τὰ βλέμματα καὶ τὰ λόγια καὶ ὅλη τὴ συμπεριφορά τους. Μένουν στὸ ὕψος τους, εἶνε ὑποδείγματα. Μπροστὰ τους τὸ κορίτσι καὶ τὸ ἀγόρι νιώθουν σεβασμό. Τὰ παιδιὰ τοὺς βλέπουν σὰν ἱερὰ πρότυπα, σὰν θεῖες εἰκόνες. Λάμπουν σὰν ἄστρα. Νά τὸ πνευματικὸ ἄλας. Ἄς ἔχουν τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

● Θέλετε νὰ δῆτε τὸ ἄλας τὸ πνευματικὸ; Ἀντέστε σὲ μιὰ ἐνορία ποὺ ἐφημερεύει **παπᾶς εὐλαβῆς**. Ἄς μὴ ξέρῃ πολλὰ γράμματα, ἄς μὴν πέρασε ἀπὸ σχολὲς καὶ πανεπιστήμια· πιστεύει ὁμως στὸ Χριστό, στὴν Παναγία, στοὺς ἀγίους, κι ὅταν λειτουργῆ κλαίει. Ἐκεῖ θὰ δῆς, ὅτι δὲν βλαστημᾶνε, δὲν ὀργιάζουν, δὲν ἐγκληματοῦν. Γιατὶ ὑπάρχει ἀλάτι. Καὶ τὸ ἀλάτι εἶνε ὁ ἱερεὺς.

● Θέλετε νὰ δῆτε τί θὰ πῆ πνευματικὸν ἄλας; Ἀντέστε σὲ μιὰ ἐπαρχία –ἂν ὑπάρχη– ποὺ ποιμαίνει ἕνας **δεσπότης ἅγιος**, πραγματικὸς ἐπίσκοπος τῶν ψυχῶν. Ὅταν μιὰ ἐπαρχία ἔχη ποιμένα ἀνώτερο τοῦ χρήματος, τῶν ἡδονῶν καὶ τῆς ματαίας δόξης, ἐκεῖ δὲν στέκονται

οὔτε ἄθεοι οὔτε αἰρετικοί· ἐκεῖ ὑπάρχει ἀγιότης καὶ εὐσέβεια κλήρου καὶ λαοῦ.

Θέλετε νὰ δῆτε, ἀντιστρόφως, **ὅταν λείψῃ τὸ ἀλάτι**; Ἀντέστε στὸ σπίτι ποὺ ὁ πατέρας εἶνε ἀπρόσεκτος κ' ἡ μάνα ξεπορτίζει δεξιά κι ἀριστερά· καταντᾶ ξενοδοχεῖο ὕπνου καὶ φαγητοῦ. Ἀντέστε στὴν ἐνορία ποὺ ὁ παπᾶς δὲν βλέπει τίποτ' ἄλλο πέρα ἀπὸ τὰ τριάκοντα ἀργύρια· χέρσα γῆ οἱ ψυχές. Ἀντέστε καὶ στὴν ἐπαρχία ποὺ ὁ δεσπότης ἀποτελεῖ ἀντινομία καὶ ἀνατροπὴ τῆς θεωρίας καὶ πράξεως τοῦ Εὐαγγελίου· ἐκεῖ ἀποδιοργάνωσις καὶ ἐρείπια.

***

Ἀδελφοί μου! Ὅλοι λέμε, Ἡ κοινωνία σάπιση... Καὶ ὄντως **ἡ σῆψις ἔχει προχωρήσει πολὺ**. Διαφθορά, ἐγκλήματα· ἡ ἐφημερίδα στάζει αἷμα. Ἄλλοτε περνοῦσαν χρόνια καὶ δὲν ἀκουγόταν οὔτε ἕνα ἐγκλημα. Τώρα λὲς κ' ἔχουμε πόλεμο. Μὰ ἐμεῖς καὶ ὄλοι οἱ παλαιότεροι, ποὺ κάναμε πάνω στὰ ψηλὰ βουνὰ μαζὶ μὲ τὰ ἡρωϊκὰ παιδιὰ, ποὺ ἀνεβήκαμε πάνω 'κεῖ γιὰ νὰ φυλάξουμε τὴν πίστι τῶν πατέρων μας, ἐνῶ βρεθήκαμε σὲ σκληρὲς καὶ φοβερὲς ἡμέρες, δὲν εἶδαμε τέτοιο θανατικὸ. Σᾶς λέω, ἀγαπητοί μου, ὅτι περνοῦσαν μέρες στὸ μέτωπο καὶ δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἕνας νεκρός. Ἐδῶ τί μέτωπο εἶνε; τί κακὸ εἶν' αὐτό! Ἄλλος μὲ τὸ τσεκούρι, ἄλλος μὲ τὴν πέτρα, ἄλλος μὲ τὸ φαρμάκι, ἄλλος μὲ τὴν κρεμάλα, ἄλλος μὲ ἄλλο τρόπο, μὲ ὅλα τὰ μέσα, δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο οἱ Ἕλληνες παρὰ νὰ πετσοκόβωνται.

Ποιὸς φταίει γιὰ τὸ κακὸ αὐτό; Πρέπει νὰ 'μαι εἰλικρινής· φταίει καὶ τὸ ρᾶσο. Ὅχτῶ χιλιάδες παπᾶδες, ὀγδόντα δεσποτάδες –ποὺ δὲν ἔχει ὅλη ἡ Ἑρσσία καὶ ἡ Βουλγαρία καὶ ἡ Σερβία καὶ τὰ Βαλκάνια ὅλα– δὲ' μοῦ λέτε τί κάνουμε; Ἀλλὰ καὶ **ὄλοι φέρουμε εὐθύνη**· καὶ γονεῖς, καὶ δάσκαλοι, καὶ ἀξιωματικοί, καὶ μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὄλοι εὐθυνόμαστε.

Ἄς γίνουμε λοιπὸν ἀληθινοὶ Χριστιανοί. Τότε θὰ εἶμαστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου καὶ τὸ ἀλάτι τῆς γῆς, ποὺ θὰ σκορπιστῇ σὲ ὄλους τοὺς ἀρμούς τῆς οἰκογενειακῆς καὶ ἐθνικῆς ζωῆς, γιὰ νὰ δημιουργηθῇ μιὰ νέα κατάστασι.

–Μά, θὰ μοῦ πῆς, **εἶμαστε λίγοι...**

Τί λίγοι; Ἔτσι ἦταν καὶ οἱ ἅγιοι στὴ γενεὰ τους. Δῶδεκα ἦταν οἱ ἀπόστολοι, καὶ ἄλλαξαν τὸν κόσμο. **Δῶστε μου λίγους** ἀληθινοὺς Χριστιανούς, δὲν θέλω πολλούς. Ἐμένα δῶστε μου ψυχὲς ν' ἀγαποῦν τὸ Χριστό. Λίγες γυναῖκες, λίγους ἄντρες, λίγους κληρικοὺς καὶ ἱεράρχες, καὶ θ' ἀλλάξω τὸν κόσμο, πρὸς δόξαν τῆς ἁγίας Τριᾶδος, δι' εὐχῶν πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**